

Sygn. akt V KK 261/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej,

w sprawie **J. P.**,

wobec którego postępowanie o czyn z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk warunkowo umorzono,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 września 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka 196/15

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich

z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. akt III K 1330/13,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka 196/15, Sąd Okręgowy w Opolu po rozpoznaniu apelacji obrońcy J. P., uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. akt II K 1330/13, skazujący tego oskarżonego za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i po wyeliminowaniu z opisu czynu działania polegającego na uszczupleniu możliwości zaspokojenia wierzycieli J. L. oraz P. s.j., na podstawie art. 66 § 3 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umorzył na okres jednego roku próby.

Kasację od powyższego wyroku na niekorzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny, w której zarzucił:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 66 § 1 k.k., polegające na warunkowym umorzeniu postępowania karnego przeciwko J. P., pomimo niespełnienia określonej w tym przepisie przesłanki uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, gdyż w dacie orzekania oskarżony był już prawomocnie skazany za popełnienie przestępstwa umyślnego określonego w art. 300 § 2 k.k.,

2. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 300 § 2 i 4 k.k., polegające na błędnym przyjęciu, że przestępstwo stypizowane w przepisie art. 300 § 2 k.k. ścigane jest na wniosek pokrzywdzonego, o którym mowa w § 4 wskazanej normy.

Stawiając powyższe zarzuty Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w zakresie obu postawionych zaskarżonemu wyrokowi zarzutów, bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Opolu zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego.

Rację ma Prokurator Generalny, że w dacie orzekania w niniejszej sprawie przez sąd odwoławczy J. P. był karany za przestępstwo umyślne. Skazany został bowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. II K 760/14, utrzymanym w mocy orzeczeniem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. VII Ka 121/15, za czyn z art. 300 § 2 k.k.,

na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Wprawdzie okoliczność ta nie była znana Sądowi II instancji, gdyż informacja pozyskana z Krajowego Rejestru Karnego odnośnie J. P. dotyczyła stanu z dnia 10 września 2013 r. i nie była aktualizowana, to jednak nie ma to znaczenia dla oceny prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia. W realiach niniejszej sprawy orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania nie mogło bowiem zapaść wobec kategorycznego brzmienia art. 66 § 1 k.k., który to przepis wymaga spełnienia przesłanki niekaralności oskarżonego za przestępstwo umyślne.

Również drugi z zarzutów kasacyjnych - obrazy art. 300 § 2 i § 4 k.k. – zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek stwierdzić należy, że zarzut ten ma charakter mieszany. Przepis art. 300 § 4 k.p.k., który Sąd obraził, dotyczy bowiem procesowego trybu ścigania, który w odniesieniu do występków z art. 300 § 2 k.p.k. Sąd wadliwie określił jako wnioskowy w stosunku do czynów popełnionych na szkodę podmiotów innych, niż Skarb Państwa. Konsekwencją tego przyjęcia była modyfikacja i wyeliminowanie z opisu czynu zachowań, w odniesieniu do których pokrzywdzeni takowego wniosku nie złożyli. Takie postąpienie było oczywiście błędne i skutkowało obrazą przepisu prawa materialnego - art. 300 § 2 k.k., jako że wnioskowy tryb ścigania dotyczyć może jedynie występków określonych w art. 300 § 1 k.k. tego przepisu, co *expressis verbis* zostało wyartykułowane w jego § 4.

Z tych względów zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.